

Familiebesøgene.

Far gik på druk, når det passede ham.
Vi skulle på familiebesøg og var ved, at gøre os færdige.

Far ville køre på tanken og fylde benzin på bilen. Mor gav ham nogle pengesedler.
Med formanende ord, holdt hun fast i den ene ende på sedlerne og sagde noget om, at det var til benzin - ikke til øl. Far blev irriteret. Det vidste han kraft edeme godt. Mor skældte ud, fordi han bandede. Far hev vredt pengene til sig, og gik.

Det var et helt naturligt hændelsesforløb, hjemme hos os.

Jeg så på fars ryg. Hans måde at gå på. Hele hans kropsholdning. Jeg vidste – han går på druk.
Ganske rigtigt. Vi ventede og ventede. Skuffede. Kede af det. Vrede og frustrerede.

Jeg blev sendt ud, at lede efter ham. Hvis det skete før mit elvte år, gik vi flere søskende. Mor deltog aldrig. Hun blev hjemme og sørgede. Man skulle tro, det var noget nyt - hver gang. Som om det ikke var forudsigeligt!

Hvis jeg fandt ham. Hvis det lykkes, at få ham overtalt til at komme med hjem, kørte vi på familiebesøg.
Far kom - direkte fra værtshuset - mere eller mindre påvirket. Satte sig bag rattet og kørte. Der var ingen andre til det.

I bilen kunne min mor ikke holde sin skuffelse og vrede tilbage. Med moral i stemmen – som altid – og i et bebrejdende tonefald, fik hun luft. Her var alle tvunget til, at høre på hende.

Fars blik blev mørkt. Hans kæber stramme. Det var sjældent, han sagde noget.

Mors ord havde magt. Jeg sad og krummede mig. Hvordan mon ikke, min far følte det? Det var trods alt ham, hun henvendte sig til.
Det var et helvede, at sidde så mange – så tæt – i den lille bil. Der var ingen flugtmuligheder.

Far begyndte, at køre hurtigere og hurtigere. Mor var godt i gang. Helt opslugt af sin rolle, som fornærmet - svigtet kvinde. Hun græd og snøftede. Jamrede og klagede sig. Nu kom vi for sent!
Hvad ville familien sige? Hun skammede sig overfor dem!
Jeg studsede. Skammede sig? Overfor hvem?

Far måtte hakke bremserne i, ved en tværgående vej. Mor vendte tilbage til nuet. Vi – ungerne – sad på bagsædet og turde dårligt trække vejret. Velvidende – det kunne give anledning til at de begge eksploderede. Hvis vi blandede os, blev vi centrum for deres vrede. Det har vi tit oplevet. Det var nemlig tilladt, at afreagere på os. Og når min mor først havde talt sig varm, kunne alt ske.

De var begge optaget af, hvad der foregik, inde i dem selv.

På bagsædet forsøgte vi, at trøste hinanden. Sendte formanende blikke. Ikke noget med, at tude – så slår far.

Vi var på vej til en fest. Når vi ankom, blev maskerne taget frem og på. Maskerne – der skulle udstråle, lykkelig familie.

Mor rettede på vores tøj og hår. Beordrede os formanende til, at opføre os ordentligt. Hvad det så end var i dag?

Far spillede sin rolle, som venlig og smilende svigersøn. Jeg kunne alligevel se, hvad der forgik i hans indre. Han var så tydelig, at læse. Først – når der kom øl og snaps på bordet, kunne han slappe af og smile – ægte.

En anden gang, sad vi – børnene – alene med far i bilen. Mor var på arbejde. Far var vred og skældte ud. Min ældste storesøster havde gjort noget, hun ikke måtte.

Far blev mere og mere rasende. Han råbte af os alle sammen. Vi var bange.

Han kørte gennem Vejles gader, som en sindssyg. Det var før selernes tid, så vi blev kastet frem og tilbage i bilen. På bagsædet, slog min søster og jeg hovederne sammen. Derefter knaldede jeg hovedet imod sideruden. Jeg græd og ømmede mig. Far vendte sig om, uden at sænke farten. Han slog mig i ansigtet, med bagsiden af hånden. "Hold din kæft " skreg han.

Det var svært, men jeg måtte bide smerten i mig. Det var tydeligt, hvad der ville ske, når vi kom hjem, hvis jeg ikke lystrede.

Når jeg græd og mine forældre var en direkte årsag til det. Hvis jeg var ked af det og andre kunne se, vi ikke var den perfekte familie. Noget – som røbede, at vi havde problemer, slog min far altid. Så kunne han bilde sig selv ind, at jeg græd p.g.a. hans vold og ingen behøvede forholde sig til problemerne.

Det var åbenbart nemmere – for ham – for alle!

Problemerne – forårsaget af hans misbrug, blev skjult bag facaden af kaos – drama og vold.

Men vi var en helt normal familie. Sådan levede alle.

Når familien var ude at køre, sad vi syv i bilen. Min lillebror, som var efternøler, sad på mors skød, foran.

Før mine forældre købte bil, lejede vi altid.

Et par gange, fik far lov til, at leje en større bil. Det var jo mor, som betalte. Hun bestemte, i sidste ende. Far var stolt som en pave. Man skulle tro, bilen tilhørte ham.

Disse ture elskede jeg. Det var så sjældent vi hyggede os, uden skænderier.

Selv nu mens vi hyggede, var det nervepirrende at være sammen. Skænderierne lå latent og ventede blot på, at en af os trykkede på aftrækkeren. Der var altid noget der lurede, lige under overfladen. En forkert bemærkning. Et blik – og alt ramlede. Lynhurtigt skiftede stemningen fra harmoni til kaos.

Hvis mor nævnte ordet – penge, tændte far af. Hvis vi talte om noget, vi skulle eller gerne ville, som kostede penge – og var det nok så lille et beløb – var skænderiet allerede i gang. Hvis vi stoppede op for at købe en is, synes far det var for dyrt. Benzinen kostede for meget.

Ungerne trængte til nyt tøj eller sko. Vrede – råben og skrigen.

Pas på hvad du siger. Lad være med, at nævne o.s.v.

Formaninger og forbud. Vi behandlede far, som et råddent æg.

Det gik alligevel galt. Før eller siden. En sagde noget – BUM – bomben sprang.

Vi lærte at snakke om alle andre. Det område var ikke minebelagt.

Så familien – vennerne – de bekendte – naboerne – kollegaerne – skolelærerne – forældrene – kort fortalt, alle andre blev trukket gennem sølet. Der var ikke et eneste hår tilbage på hovedet af dem. Sådan undgik mine forældre, at se på sig selv. Og vi – deres børn – kunne opleve en dag uden drama – kaos og vold. Måske.